

Suurvel olli Suimal Sooni pertenaisele tütri
 loomasele annud; wänemade rõem olli suur, nende
 õnnelik abbiello olli tänäni lapseta jäänud. Rifaua kui
 perrenaine nurgawoodis olli, jäi majja tallitus Betti
 ooleks; teina läpsis lehmad, walmistas toitu ja piddas
 oolt et middagi elamiseses nurja ei läinud. Pääw enne
 warrud piddas Sooni nõu wähile minna ja lubbas
 Betti kaasa wõtta. Betti õn olli otsata, teina ei jõud-
 nud õhtud odata ja rääkis oma rõemu teiste lastele
 koolis. Kui nemad õhtul tulega jõe le said, ollid
 wähid foggemata walguse ülle ni kofkunud, et rahu-
 lisel kombel enast kae ja nattaga lastsid kinni wõtta.
 (Wata pilti teise lehe külje peal.) Sooni,
 Betti ja üks tüddruk seisid sääreni wee sees, Betti forjas
 wähti oma põlle sisse; Sooni näitas kaldalt tuld.
 Kui nemad tüik aega püüdnud ja kaunist wähti kofu
 ollid forjand, seal plumpsatas äkitselt üks suur kiw-
 i üllewalt kõrge kalda pealt wee sisse; weissi purtsas
 suure kofinaga ülles ja saddas paksu wihma kombel
 maha, kufutas tullufese käest ja jättis wähilised üsna
 pimedasse. Betti wärises ehmatuse pärast; seal kuuldi
 üllewalt naero-kõlla, mis kui poisifese eäl kostis. Se
 on pörge rõemu-naer teiste willetsuse ülle — ütles
 Sooni — üks kurrat wõis säherdust kurja tempo teha; —
 ooleks se wiffatud raske kiw- i kelegi pähe meie seast
 kufkunud, ei se enam siit paigast ülles ooleks tõusnud.
 Betti tundis ülleaetuma naero eili, agga teina wagga
 südda ei tuuistanud ühe inge wasto, et Sooni süüdlane

